

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.841 van 16 februari 1998
in de zaak A. 77.318/XII-866.**

In zake : Johan RENDERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten W. VAN BETSBRUGGE
en D. VANDERWAEREN,
kantoor houdende te TIENEN,
IVe Lansierslaan 52

tegen :

1. de gemeente BOUTERSEM, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 20 A,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1,
Canadesen Hof,
3. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de gouverneur van de provincie
VLAAMS-BRABANT.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Johan RENDERS op 30 januari 1998 heeft ingediend waarbij hij vraagt om "bij dringende noodzakelijkheid" de schorsing te bevelen van de "beslissing van 27 november 1997 van de Vlaamse Minister houdende een goedkeuring en van de (...) beslissing van 25 september 1997" van de gemeenteraad van Boutersem waarbij "het statuut van het gemeentepersoneel, meer bepaald op de politiediensten werd goedgekeurd, evenals de vaststelling van het personeelskader, de aanpassing der weddeschalen en het algemeen administratief statuut";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de eerste en van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. SOQUET, die loco Advocaat B. BEELEN verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij en van de adjunct van de directeur M. BOUDUIN, die verschijnt voor de derde verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het verzoekschrift waarmee de vordering ingeleid is onmiskenbaar verwijst naar de procedure van schorsing bij dringende noodzakelijkheid; dat evenwel dat verzoekschrift, in strijd met artikel 8, 6° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State geen uiteenzetting geeft van de feiten die aantonen dat een beroep op de uitzonderlijke procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid, waarin de rechten van de verdediging aanzienlijk ingeperkt

worden en die het normale procedureverloop voor de Raad van State ernstig verstoort, gerechtvaardigd is; dat met name niet uiteengezet wordt waarom de zaak zo dringend is dat een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing niet zou kunnen voorkomen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich realiseert; dat de lezing van het verzoekschrift ook niet evident dwingt tot de vaststelling dat de zaak het vereiste spoedeisend karakter heeft;

Overwegende dat verzoeker ter terechtzitting uiteenzet dat het, ondanks de in het verzoekschrift gebruikte bewoordingen, zijn bedoeling was een gewone vordering tot schorsing in te dienen en dat hij vraagt dat de vordering als zodanig voort afgehandeld zou worden;

Overwegende dat de Raad van State niet vermag op dat verzoek in te gaan; dat immers de vordering tot schorsing en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van elkaar onderscheiden vorderingen zijn waartussen de verzoeker een keuze kan maken in functie van de dreiging die hem boven het hoofd hangt maar die elk een specifieke rechtsgang op gang brengen; dat het beroep doen op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid de rechter er immers toe verplicht de vraag naar het bestaan van de dringende noodzakelijkheid in zijn beslissing te betrekken en met name de vordering af te wijzen wanneer de dringende noodzakelijkheid niet aangetoond wordt; dat in de beide procedures de rechten van de verdediging ook beduidend anders geregeld zijn en dat de organen van de Raad van State, naar luid van artikel 16 e.v. van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, in de twee gevallen ook verschillende procedures moeten volgen;

Overwegende dat toelaten dat een verzoeker in de loop van een bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering overstapt naar de gewone schorsingsprocedure erop neer komt, enerzijds, dat de voorwaarde van de dringende noodzakelijkheid buiten werking wordt gesteld en, anderzijds, dat de rechten van de verwerende partij er fundamenteel door geschonden kunnen worden vermits het niet ondenkbaar is dat het verwerpen van de vordering na het onderzoek van de dringende noodzakelijkheid tot gevolg heeft dat de verzoeker niet meer in de voorwaarden verkeert om nog een nieuwe vordering tot schorsing, ditmaal volgens de gewone procedure, in te dienen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari 1900 achtennegentig, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

A. VANDENDRIESSCHE.